

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-256/05
Бања Лука, 30.3.2007. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Биљане Томић као предсједника вијећа, Петра Бајића, Стевана Савића, Горјане Попадић и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца М.М. из М., кога заступа Р.Л., адвокат из З., против туженог Б.О. Р.С. Б.Л., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Б. број Гж-949/02 од 11.02.2005. године, на сједници одржаној 30.3.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у З. број Рс-1690/00 од 27.12.2001. године, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 8.227,20 КМ са законском затезном каматом почев од 23.10.2001. године до исплате, уз накнаду трошкова парничног поступка у износу од 2.420,00 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. број Гж-949/02 11.02.2005. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак.

Одговор на ревизију није поднесен нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3. Закона о парничном поступку - "Службени лист СФРЈ", број 4/77 до 35/91, и "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94 – у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

Предмет спора је тужбени захтјев за накнаду штете из саобраћајне несреће.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да се је 12.08.2000. године у мјесту Т. брдо на путу К. – М. догодила саобраћајна несрећа у којој су учествовали В.К., син Б. из села Т., општина Ш., који је

управљао путничким аутомобилом марке "Голф" који није био регистрован, и С. М., син тужиоца М.М., који се налази на привременом раду у Ш., а који је управљао путничким аутомобилом марке "Subaru legacy" рег број ....; да је В. К. проузроковао наведену саобраћајну несрећу тако што је својим возилом прешао на дио коловоза намијењеног за кретање возила из супротног правца којом се кретао С.М. са наведеним возилом и том приликом са предњим дијелом свог возила ударио у предњи лијеви дио возила којим је управљао С.М. причинивши штету на његовом возилу, ради чега је правоснажним рјешењем Суда за прекршаје, Општина З. број П-П-345/00 од 06.10.2000. године проглашен кривим и кажњен новчаном казном у износу од 350,00 КМ и према њему изречена мјера забране управљања моторним возилом "В" категорије у трајању од 3 мјесеца; да из налаза и мишљења судског вјештака Г. М., дипл. инг. саобраћаја од 23.01.2001. године произилази да је на возилу тужиоца причињена штета у износу од 8.227,20 КМ, која је мања од штете која се рачуна као економски тотална штета, а која је утврђена у износу од 10.573,10 КМ; да је тужилац првостепеном суду поднио тужбу 25.09.2000. године и да тужени одбија да тужиоцу накнади штету која се захтјевом тражи у овом спору.

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови налазе да је за наведену саобраћајну несрећу искључиво одговоран К.В. из Т., Општина Ш. који је управљао нерегистрованим моторним возилом марке "Голф" а који је једним дијелом са својим возилом прешао на коловозну траку којом се из супротног правца кретао са својим возилом С.М., и стога да је његова кривња очигледна, да из налаза и мишљења судског вјештака Г.М., дипл.инг. саобраћаја произилази висина оштећења на возилу тужиоца и да је тужени по одредби члана 78. став 1. и став 2. тачка 1. Закона о осигурању имовине и лица одговоран за накнаду штете причињене на возилу тужиоца и судили тако што су обавезали туженог да тужиоцу плати накнаду штете у износу наведеном у изреци првостепене пресуде.

Оваква одлука нижестепених судова је правилна и законита.

Према одредби члана 78. став 1. закона о осигурању имовине и лица („Службени гласник Републике Српске“, број 14/00, у даљем тексту: ЗОИЛ), који је био на снази у вријеме штетног догађаја (12.08.2000. године), код Бироа осигурања Републике Српске из средстава организација за осигурање ради економске заштите путника, трећих оштећених лица, образује се фонд за накнаду штете. Став 2. тачка 1. тог члана прописује да се средства фонда из става 1. овог члана користе за накнаду штете која је причињена употребом неосигураног моторног возила.

Из ових одредби произилази одговорност тужене за штете трећим лицима причињена у саобраћају употребом неосигураног моторног возила.

Када су нижестепени судови у поступку утврдили, што се ревизијом туженог не доводи у сумњу, да је штета на возилу тужиоца причињена употребом неосигураног моторног возила марке "Голф" којим је у вријеме настанка саобраћајне несреће управљао В.К., који је са својим возилом дјелимично прешао на другу коловозну траку којом се из супротног смјера са својим возилом кретао син тужиоца С.М., онда су нижестепени судови

правилно примијенили материјално право из одредби члана 78. став 1. и 2. тачка 1. ЗОИЛ када су туженог обавезали да тужиоцу накнади штету у износу наведеном у изреци првостепене пресуде.

Приговори ревизије туженог "да првостепени и другостепени суд за тужиоца М.М. нису утврдили фактичко држављанство, је ли исти држављанин Ш. или није", односе се на правилност утврђеног чињеничног стања, што према одредби члана 385. став 3. ЗПП (идентичну одредбу садржи и члан 240. став 2. Закона о парничном поступку „Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 – 74/05, у даљем тексту: ЗППРС), није ревизијски разлог због чега се ови приговори нису могли узети у разматрање.

Ни други приговор ревизије туженог "да дипл. инг. саобраћаја Г. М. кога је првостепени суд одредио за вјештака у овом спору није надлежан за вјештачење материјалне штете на путничким аутомобилима, већ да је за то надлежан дипломиран инжењер машинске струке", није основан.

Ово из разлога што је првостепени суд туженом као странци у спору омогућио да расправља и да се изјасни на налаз наведеног вјештака кога је првостепени суд одредио за вјештака, што тужени није учинио, нити је приступио на рочиште за главну расправу одређену од првостепеног суда дана 27.12.2001. године, на које је тужени уредно позван и уз позив за главну расправу достављени му писмени налаз и мишљење наведеног вјештака, па стога се овим ревизијским приговорима који су и жалбени приговори туженог против првостепене пресуде, уствари оспоравају чињенична утврђења од стране нижестепених судова, а што није ревизијски разлог по одредби члана 385. став 3. ЗПП.

Остали ревизиони наводи без утјецаја су на законитост и правилност нижестепених пресуда.

Те пресуде, немају, према томе, недостатака на које указује ревизија туженог, односно на које овај суд пази по службеној дужности.

Из тих разлога, а на основу члана 393. у вези са чланом 386 ЗПП и чланом 456. ст. 1. ЗППРС ревизија туженог је одбијена као неоснована.

Предсједница вијећа
Биљана Томић